

vilde medføre, og der vilde efter min Mening ved Afløsningen ikke opnaas saa betydelige Fordele, at de paa nogen Maade kan berettigede Anvendelsen af et saa stort Beløb. Ligeledes er jeg enig med den højtærede Minister og Kommissionsflertallet i, at Apotekervæsenet ikke bør overtages af det offentlige, af Staten. Jeg er saaledes i den behagelige Situation at kunne yde Lovforslagets Hovedprincipper min fulde Billigelse.

Med Hensyn til enkelte af Lovforslagets Detailler maa jeg imidlertid gøre nogle Indvendinger. Der staar i § 1, at der ved Salg af et Apotek skal erlægges en Rekognition paa 1,000 Kr. til Apotekerfonden. Vi har her i Landet 85 reelle Apoteker foruden eet paa St. Thomas. Den største Rekognition, vi hidtil har haft, er paa 1,000 Kr. Et Apotek, der sælges for 200,000 Kr., vil, saa vidt jeg ved, kunne slippe med en Rekognition paa 600 Kr. Af denne Rekognition tilfalder $\frac{2}{3}$ farmaceutisk Læreanstalt og $\frac{1}{3}$ det farmaceutiske Understøttelsesselskab. Jeg har intet imod, at Rekognitionen for de reelle Apoteker bliver et fast Beløb, og at der fastsættes det højeste Beløb, 1,000 Kr., men jeg mener, at Beløbet ikke bør tilfalde Apotekerfonden, særlig af Hensyn til, at man derved vilde unddrage det farmaceutiske Understøttelsesselskab, som er en fortræffelig Institution, der gør særdeles meget godt, en væsentlig Indtægt.

I § 1, sidste Punktum, hedder det: „Ingen kan drive mere end eet Apotek ad Gangen“. Denne Bestemmelse vil umuligt kunne overholdes; i alt Fald vil Dispensationer herfra blive nødvendige, og det ret ofte, idet en Apotekers Forflyttelse fra et mindre Apotek til et større medfører, at han ikke helt kan fratræde det Apotek, hvor han er, før han begynder sin Virksomhed i det nye Apotek, han har faaet. For øvrigt er Bestemmelsen overflødig, da Administrationen altid kan nægte at give mere end een Bevilling til samme Person.

Skønt vi naturligvis alle er enige om, at der bør gives Befolkningen den lettest mulige Adgang til at faa Medicin, turde det dog være et Spørgsmaal, om der ikke i de sidste Aar paa visse Egne er oprettet for smaa Apoteker. Indehaverne af disse smaa Landapoteker har ofte en saa ringe Aarsindtægt, at de meget vanskeligt kan leve anstændigt af den, og efter Lovforslaget skal denne saare beskedne Aarsindtægt beklippes ved det obligatoriske Bidrag til Enkekassen efter Lovforslagets § 34 og ved Udgiften til Visitationen efter Lovforslagets § 23. De smaa Apoteker, som

har Dispensation til ikke at holde eksamineret Medhjælper, vil ved Nybesættelse give deres Indehavere et endnu mindre Udbytte, idet Justitsministeren efter Lovforslagets § 7 kun kan meddele Dispensation til Apoteker, som inden den 1. Januar 1913 var fritaget for at holde Medhjælper. Maa jeg i denne Forbindelse spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke er en Fejltagelse, naar det i § 7, første Stykke, sidste Punktum, hedder: „De Apotekere, som inden den 1. Januar 1913 var fritagne for at holde Medhjælper, kan Justitsministeriet vedblivende meddele saadan Tilladelse“. Det maa dog vistnok hedde: „De Apoteker, som inden 1. Januar 1913“ o. s. v.; men maaske er det kun en Trykfejl.

Ifølge Lovforslagets § 13 kan Justitsministeriet tillade Apotekere paa Steder i Apotekets Omegn, hvor der ikke findes Apotek, at oprette Udsalg hos derboende Personer af saadanne Lægemidler, som maa sælges uden Recept. Naar vedkommende Embedslæge, Fysikus, visiterer et saadant Haandkøbsudsalg — og her behøver en farmaceutisk uddannet Visitorator ikke at deltage i Eftersynet —, vilde det da ikke være rimeligt og naturligt, om han havde til Pligt at gøre dette i Forening med den paagældende Apoteker? En Læge er jo ikke farmaceutisk uddannet, og han mangler de nødvendige Forudsætninger for med Rette at kunne optræde som Kritiker af et Medicinallager. Ved de Visitationer, som foretages paa Apotekerne, er det ogsaa en ret underordnet Rolle, de Herrer Fysici spiller og maa spille; deres Kontrol er nærmest en Formsag. Og derfor blev der i 1893 i den nye Farmakopé indsat en Bestemmelse om, at der som Assistent under Fysikus skulde ansættes en Visitorator, der havde at foretage det faglige Tilsyn. Men denne farmaceutiske Medhjælper har ikke kunnet udføre det overvældende Arbejde. Jeg kender Apoteker, hvor denne Visitorator ikke har været i 4 Aar. Det er en af Lovforslagets bedste Bestemmelser, at dette Eftersyn skal finde Sted mindst een Gang om Aaret; men Følgen deraf vil blive, og det maa man gøre sig klart, at der maa ansættes mindst to nye Visitoratorer.

Efter Lovforslagets § 38, 2det. Stykke, skal Bøderne, som idømmes for Overtrædelse af Loven, tilfalde Statskassen. Jeg tillader mig at spørge, om det ikke vilde være naturligere, at disse Bøder tilfaldt Apotekerfonden. Til denne Fond betaler Apotekerstanden alle Afgifter, og den eksisterer kun i Kraft af disse Afgifter.